

skulle ordne den administrative og judicielle Incorporation af disse Districter, som man med en vis Føie spotviis har kaldet Kapjylland, thi de have virkelig været forsmøgte, siden vi have faaet dem. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, hvorledes disse Districters Stilling i alle øvrige Henseender skal være til Kongeriget, er langt vigtigere end denne Beslutning, der dog blot er en formel Sag; derom maae Alle være enige. Der er flere Henseender, i hvilke disse Districter ere overordenlig forsmøgte, men jeg vil kun nævne een eneste Green, det er Prioritetsforholdene. Det er umuligt for Landboerne i disse Districter at faae Prioriteter fra Kongeriget, hvor Ingen vil have med dem at gjøre paa Grund af deres Panteforhold, som man, iøvrigt med Urette, mener skulle være ringere og af en anden Bestaffenhed end de tilsvarende Forhold i det øvrige Kongerige. Fra Slesvig ere ogsaa de Rilder Luffede; som tidligere være aabne for dem, og derved er der i Eiendomsforholdene opstaaet en stor Forvirring, som, hvis den skal vedblive at bestaae, kan medføre de beklageligste Følger. Et andet Forhold, for hvilket iøvrigt ikke denne, men den forrige Regjering bærer Ansvar, skal jeg ogsaa berøre. Det vil være bekjendt, at der er oprettet en særregen Overdomstol for disse 8 Sogne og for Wø. Denne Domstol er ikke udrustet med mindre end med 4 Medlemmer; men af disse ere de 3 ikke fortrolige med den kongerigste Lovgivning; kun det ene Medlem er fortrolig dermed, hvilket ikke tyder paa, at man vil søge at nærme disse Districter til den kongerigste Lovgivning. For at modarbejde den Frygt, der findes hos Befolkningen der for, at det ikke i Et og Alt er rigtig meent med denne Incorporation, forekommer det mig, at Regjeringen gjorde bedre i at forelægge de specielle Lovforslag og lade det gaae denne Beslutning, som det vilde. Jeg tvivler iøvrigt ikke paa, at den med stor Lethed og uden Udvalgs Medsættelse vil kunne gaae igjennem begge Thing.

Wille: Det forekommer mig noget overraskende, at denne Beslutning fra flere Sider har fundet en saa bestemt Modstand; thi jeg synes, at der i alt Fald er een Betragtning, som i høi Grad maa anbefale den til Rigs-

bagens Velvillie. Det er den, at det umulig kan betragtes som nogen Tilfidesættelse eller Brænkelse af Rigsdagens Ret, at en Regjering kommer til den og beder om dens Samtykke, selv om det formenes at være en blot og bar Formalitet. Indtil der er anført Grunde for det Modsatte, forekommer det mig, at Lovgivningsmagten maa ansee det for et rigtigt Skridt af Regjeringen, at den henvender sig til samme for at faae dens Samtykke til en Act som denne; men det forekommer mig endvidere, at man ikke, saaledes som det er udtalt, kan sige, at denne Act er overflødig. Jeg søgte med største Anstrengelse at følge det Foredrag, der blev holdt af det ærebe Medlem, for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), men jeg maa tilstaae, at det var mig umuligt at fatte det; jeg kunde paa ingen Maade forstaae det, og jeg frygter for, at dersom man kom ind paa at behandle Realiteten af denne Sag, vilde det gaae med det som med det Meste, vi høre fra ham, at det var uforstaaeligt. Jeg synes, at det er rettest at holde sig til den ene Side af Sagen, nemlig den, at Regjeringen anseer det for nødvendigt, eller i alt Fald ønskeligt, at den formelle Indlemmelse under Kongerigets Grundlov — og kun om den er der Tale i Forslaget — ikke skeer uden i Henhold til en af Rigsdagen fattet Beslutning; men paa den anden Side kan jeg kun beklage den Maade, hvorpaa den høitærede Minister idag har stillet sig til denne Sag. Det forekommer mig, at den hele Stilling, hvori disse forhenværende slesvigiske Districter staae, afgiver et overordentlig sørgeligt Exempel paa, hvor store Vansteligheder man kan skabe sig over Dagateller, og man kan ikke Andet end med en vis Skræk tænke paa, hvorledes Forholdet vilde stille sig, hvis det Onske blev realiseret, at man fik noget mere dansk Slesvig at incorporere, naar man seer, hvorlænge det har været, inden disse 8 Sogne, som jo dog ikke ere nogen stor Mundfuld, blive indlemmede i det danske Statslegeme. Den høitærede Indenrigsminister er imidlertid især med at føie nye Vansteligheder og Vidtløftigheder til alle de foregaaende. Det forekommer mig, at den eneste rette Veie, ad hvilken denne Sag kan fremmes, vil være ikke saa ubetinget at forbeholde Regjeringen Eneretten